

XII.

Стъми ся. Вечъ на западъ скри
 Фебъ свойта дивна мощъ;
 На врѣдъ в' поля и по гори,
 Слѣдъ шумний день, ся въцари
 Безмълвна, глуха нощъ.

Но всждѣ мракъ и пустота,
 Нечуй ся гласъ ни звънъ;
 Подъ тихий покровъ на нощта,
 Батъ очарованъ, зрѣдъ свѣта
 Почива въ сладакъ сънь.

Едно в' просъницата бди
 Салъ мойто сърдце ощъ!
 О, сърдце! въ моитѣ гърди
 Немал' за тебъ почивъ, покой —
 Нѣма ли лѣка нощъ!
